

Aj, ja dívka.

Při próze rorátů na středu: „Aj, já dívka Pána velikého.“ Nápěv při: „Cuncti nunc assurgentes“
v k. Franusové z r. 1505, list 248a. *T. I.*

1. Aj, já dív - ka Pá - na ve - li - ké - ho, staň ze vů - le Bo - ha vše - moc - né - ho,
2. Na svět při - šlo věč - né Slo - vo Ot - ce, li - dem vze - šlo zhvě - zdy jas - né slun - ce,

Musical notation for the first system of 'Aj, ja dívka.' It consists of a treble and bass clef staff with a 3/8 time signature. The melody is written in the treble clef, and the accompaniment is in the bass clef. The key signature has one sharp (F#).

1. bu - du ma - tkou Pá - na své - ho, Me - si - á - še slí - be - né - ho, jenž je spá - sou lid - stva ve - ške - ré - ho.
2. ve květ rů - že vy - pu - če - la, po - dle slo - va arch - an - dě - la, Pan - na či - stá Kri - sta svě - tu da - la.

Musical notation for the second system of 'Aj, ja dívka.' It continues the melody and accompaniment from the first system, ending with a double bar line.

Aj, těžkost věčně neblahou.

Při kyrie rorátů na čtvrtek: „Těžkost věčnú“; nápěv při „Ad honorem et decorem“ v graduálu musejní
knihovny pražské, sign. XIII A 2 z r. 1512, list 146b. *T. III.*

1. Aj, těž - kost věč - ně ne - bla - hou po - tom - kům svým pra - o - tec A - dam způ - so - bil
2. Hle, z rá - je sí - del bla - že - ných o - pu - štěn šel, vý - či - tek bří - mě vsrd - ci svém

Musical notation for the first system of 'Aj, těžkost věčně neblahou.' It consists of a treble and bass clef staff with a 3/8 time signature. The key signature has two flats (Bb, Eb).

1. či - nem svým zlým, slo - vem když lstným od du - cha zlé - ho sve - den byl.
2. bez kon - ce měl; bo - lest a žel ne - sl si zrá - je vbí - dy zem.

Musical notation for the second system of 'Aj, těžkost věčně neblahou.' It continues the melody and accompaniment from the first system, ending with a double bar line.

Aj, vykveť nám prut Arona.

Při kyrie rorátů na čtvrtek: „Vykvetla hůl Aronova“ Jako „Aron virga floruit“ a „Virgo felix et serena“
ve Franusové kancionále z r. 1505, list 294b a 263b. *T. IV.*

1. Aj, vy - kveť nám prut A - ro - na, když svě - tu z ro - du Ju - do - va byl k spá - se Kri - stus dán.

Musical notation for the first system of 'Aj, vykveť nám prut Arona.' It consists of a treble and bass clef staff with a 3/8 time signature. The key signature has two flats (Bb, Eb).

2. Duch zlý je slavně přemožen,
a světu vzešel spásy den,
zpěv zní dnes z rajských bran.

3. Ó Kriste, z Panny zrozený,
jenž mír všem dáváš blažený,
tys slávy věčné Pán!

Bůh náš všemohoucí.

Jiný nápěv „Buoh všemohoucí“ podle Franusova k. z r. 1505, list 271b, podle Chrudimského k. z r. 1530, list 275a, a Šamotulského k. G IV. 7. I.

1. Bůh náš vše - mo - hou - cí vstal' jest pře - zá - dou - cí, chval - me všech - ni

sve - se - lím ne - bes Pá - na zpě - vem svým! Ky - ri - e - lei - son.

2. Ležel tři dny v hrobě,
prokláti dal sobě
bok i ruce, nohy své,
trpěl mnoho k spáse tvé.
Kyrieleison.

3. Jezu Kriste, vstal jsi,
svědectví nám dal jsi,
žeť my z mrtvých vstaneme,
s tebou věčně budeme.
Kyrieleison.

4. Panno přezádoucí,
nebes růže skvoucí,
prosíš Pána našeho,
Syna svého milého!
Kyrieleison.

5. Jezu, v nebes výši
vyslyš svoji říši,
na smrt za nás vydaný,
spasíš hříšné křestany!
Kyrieleison.

Což byl Adam ztratil.

„Což byl Adam ztratil skrz jabka jedení?“ Jako „O králi Matyášovi?“
Podobně „Zdravas císařovno“ v lat. k. Jistebnickém, list 219a. 7. III.

1. Což byl A - dam ztra - til kdys vrá - ji hří - chem svým, Je - zíš Kri - stus vrá - til

zas dě - tem E - vi - nym, z Pan - ny či - sté zro - zen byv di - vem ta - jem - ným.

2. S nebe dolů sstoupil a nesl světa kříž,
trpěl mnohé hany a smrti strast a tíž,
vyšed z hrobu slavně, tak zkazil smrti říš.

3. Nyní v nebes slávě, hle, s Otcem přebýváš,
nade všemi tvory trůn moci věčné máš,
Jezu Kriste, králi, ó Mesiáši náš!

Všichni praví milovníci Boží.

Při introitu rořatů na pátek: „Všichni praví Boží milovníci“; též při „Stabat mater“ Jako „Náš milý Bože, taříčku s nebe“ 7. II.

1. Všichni pra - ví mi - lo - vni - ci Bo - ží Bo - hu své - mu v ka - jí - no - sti slou - ží v ad - ven - tu mi - lo - sti - vý čas.

2. Spolu slaví v upomínce vděčné
příchod Krista, který v lásce věčné
žádal si vykoupení nás.

3. K němu zdávna prorokové lkali,
spásu světa viděti si přáli,
k Pánu zněl touhy jejich hlas.

4. Nebes vládce slyšel jejich hlasy,
poslal na svět Slovo věčné spásy
s výsosti v zaslíbený čas.

Děkujeme, ó Bože náš.

„Děkujeme, ó Bože náš“ při druhé próze na pátek z roční knihy v Dašicích z r. 1612, list 183a. Celá píseň i s veršem prvním „Minula noční hodina“ jako „ranní“ v kancionále Karlšperkové z r. 1620, str. 7. Počátek nápěvu jako tonus peregrinus při „In exitu Israel!“ Nápěv upraven na způsob žalmového vzorce.

1. Dě - ku - je - meť, ó Bo - že náš, že jsi z lá - sky ot - cov - ské té - to no - ci

na - še byl stráž a že mo - ci nad ná - mi ne - pro - ve - dl ne - při - tel náš.

2. Tebež my, Otče, prosíme,
říd nás svatým Duchem svým,
před tebou ať nehřešíme,
ale tento celý den
tebe, Pána svého, ctíme.

3. Zažeh od nás ducha zlého,
vzdal též od nás člověka
lstivého a nepravého,
s nebe k naší ochraně
anděla nám sešli svého!

4. Poněvadž pak v potu tváří
chleb svůj jisti budeme,
Bože, dobrý hospodáři,
práci naší požehnej,
ať se nám všem dobře daří!

5. Na tvou lásku spoléháme,
poroučíme tobě vše,
co z tvé štědré ruky máme,
dejž, ať doby večerní
ve zdraví též dočkáme!

Kde domov můj?

Na slova Josefa Kajetána Tyla (1808-1856) složil r. 1834 František Škroup (1801-1862).

1. Kde do-mov můj, kde do-mov můj? Vo - da hu - či po lu - či - nách, bo - ry
2. Kde do-mov můj, kde do-mov můj? V kra - ji znáš - li bo - hu - mi - lém du - še

šu - mí po ška - li - nách, vsa - dě skví se ja - ra květ, zem - ský ráj to na po - hled! A to
ú - tlé v tě - le či - lém, my - sl ja - snou, vznik a zdar, a tu sí - lu, vzdo - ru zmar? To je

je ta krá - sná ze - mě, ze - mě če - ská, do - mov můj, ze - mě če - ská, do - mov můj!
Če - chů sla - vné plé - mě, me - zi Če - chy do - mov můj, me - zi Če - chy do - mov můj!

Kristus příklad pokory.

Píseň br. Lukáše bakaláře (†1528), po první tiskem v bratrském kancionále z r. 1501 na listu XII a pro kancionál Šamotulský DVIII pozmeněna br. Janem Augustou (1500–1572). Trojan Turnovský ji upravil v moteto r. 1575. Cantus firmus beze změny je v tenoru na slova: „Kristus przyklad pokory Boh nass milostivy“ pod titulem „O umuczeni a przetiezke smrti pana nas-seho Gezisse Krysta pro wsseczko lydske stvorzeni tuto w pisniczkach se przypomina“ 1575. (Rukopis konservatoře pražské ze 16.-17. stol., list 71b-72a.) Božan, str. 102, má touž melodii s generálbasem a s tímž textem. Mimo to velí na týž nápěv zpívati, str. 152, o umučení Krista Pána kredo: „Veříme v Boha otce, všecko mohoucího.“ T. III.

1. Kri-stus pří-klad po-ko-ry, náš mi-lo-sti-vý Bůh, s ne-be na zem se-stou-pil, by spla-til lid-stva dluh.

Ot-ce své-ho mi-lý Syn vzal tí-ži chu-do-by, by nás spro-stil tí-že vin a hří-čů po-ro-by.

2. V chudé chýši pastýřské
se z Panny narodil,
celý život v chudobě
a v strasti mnohé žil.
V cizím kraji Matička
jej milá skrývala,
bezživotí dítěte
když zloba hledala.

3. Na poušti byl pokoušen
a od svých nepoznán,
pohaněn a opuštěn
a v ruce hříšných dán.
Vše to z lásky k člověku
zde v světě podstoupil,
Otce svého poslušně
až k smrti kříže byl.

4. Horko, zimu, žízeň, hlad
vše snášel s tichostí,
by nám opět otevřel
zdroj božské milosti.
V potu tváře pracuje,
si chleba dobýval,
slovem pravdy nebeské
lid k Otci svému zval.

5. Chodil vlastní pozemskou,
všech spásy hledaje,
ovečky své ztracené
v svou náruč volaje.
Vlastní tělo za pokrm
jim věčný věnoval,
k spáse světa radostně
svůj život v obět dal.

6. Dobrovolně s křížem svým
se na smrt ubírá,
taktó vchází v slávu svou,
nám nebe otvírá.
Kdo chceš za ním přijíti,
kříž vezmi psně svůj,
zapři každý sebe sám
a Krista následuj!

7. Jezu Kriste, síly dej,
ať tobě stačíme,
trpělivě s křížem svým
tvou cestou kráčíme
v nebes věčnou blaženost,
kde sídlo svoje máš
a tam s Otcem od věků
vždy v slávě přebýváš.

Pán, hle, přijde.

„Hle, přijde Pán, Spasitel náš.“ Šteyrův kancionál z r. 1683, str. 25. T. II.

1. Pán, hle, při-jde k spá-se na-ší, čih-me ce-sty při-mé, vsrd-ci svém ať Me-si-á-ši stá-nek u-pra-ví-me!

Při-jde, při-jde Vy-ku-pi-tel, vstříc mu vši-chni spěj-me. při-jde svě-ta Ob-no-vi-tel, chvá-lu Bo-hu vzdej-me!

2. O němž svatí prorokové
zprávu světu dali,
jehož slávu národové
spatřit sobě přáli:
Přijde...

3. Slyšel Otec lidské lkání
na nebeské výši,
poslal ve svém smilování
Syna zemské říši.
Přijde...

4. Hle, již anděl Panně čisté
radostnou zvěst hlásí:
Matkou máš se státi jistě
Pána věčné spásy.
Přijde...

5. Protož složme nepravosti,
výhost dejme zlému,
připravujme v kajinosti
srdce Pánu svému:
Přijde...

Pán nebeský, král andělský.

„Pán nebeský“ Při próze rorátů úterních zvláštní nota Jana Táborského. Slova tištěna jsou v k. Miřinského z r. 1522 o 13 slokách.

1. Pán ne-be-ský, král an-děl-ský svět spasit žá - dal
z mi- lo-sti své do-bro-ti - vé svý- so-sti nám dal vtě-le-né-ho Sy-na, an-děl-ské-ho Pá-na; bu-diž je-mu chvá-la!

2. Po mnoho let čekal ho svět, na zem než přišel,
v příjemný čas prosebný hlas Bůh v nebi slyšel.
Za tu velkou milost,
všeho světa radost,
budiž jemu chvála!

Pějme píseň radostnou.

Při aleluja rorátů na pátek: „Sladkou píseň radostnou“; též v Šamotulském k. S I při písni: „Probuď se v mysli věrný“

1. Pěj - me pí - seň ra - dos-tnou v tu - to do - bu mi - lost-nou, vzdej-me dík Kri-stu, Pá - nu své - mu!

2. Kristus, slávy věčné král,
pro nás snášel bídu, žal,
vzdejme dík Kristu, Pánu svému!

3. Vydal tělo, duši svou
na smrt kříže bolestnou,
vzdejme dík Kristu, Pánu svému!

Poslán jest od Boha anděl.

Při próze rorátů nedělních: „Poslán jest od Boha anděl“; nápěv při písni: „Dum iubar astris“ ve Franisově kancionále z roku 1505, list 248a. Slova též v k. Šamotulském A XIV.

1. Po-slán jest od Bo-ha an-děl, v mo-ci jenž ro-vně-ho ne-měl, Ga-bri-el jmé-no jest je-ho. „Sí - lá“ je zván Bo-ha své-ho.

2. Radostně z ráje spěl brány
v přibytok Marie Panny,
nebesa písněmi zněla,
chválu a dík Bohu pěla.

3. Ejhle, jak denice krásná
zářila tvář jeho jasná,
Marii uctivě zdravil,
předivně zvěsti jí pravil:

4. Zdráva buď, ó Panno slavná,
splněna touha je dávná,
Spasitel, král všeho nebe,
za matku dnes zvolil tebe.

Z hvězdy vyšlo slunce.

Při aleluja rorátů úterních: „Z hvězdy vyšlo slunce“ Jako „Již mi pan Zdeněk z Konopiště jede“ Nápěv při „Auroram lucis“ v rkpe musejní knihovny pražské, sign. XIII A 2 z r. 1512, list 148a. Česká píseň samostatně o 14 slokách v rkpe univ. knihovny pražské, sign. XVII B 7, list 39a. T. VII.

1. Z hvěz-dy vy-šlo slun-ce v ne-bes dív-né změ-ně, Syn dán či-sté dív-ce, vy-vo-le-né že-ně, to-bě, Ma-tko Pá-ně sva-tá!

2. Otec Syna poslal
v zaslíbeném čase,
v služebnost ho poddal
k lidu svého spáse,
tebe, Pane Jezu Kriste!

3. Co nám vina vzala,
navrátila Panna,
když nám Syna dala,
Jezu Krista Pána,
v ráji zaslíbená žena.

Požehnaný, velebný.

Pokračování předchozího sanktus. Mensura přizpůsobena. *T. I.*

Po - že - hna - ný, ve - leb - ný, Bo - že náš vtě - le - ný, z Pan - ny či - sté na - ro - ze - ný,
 od Ot - ce k spá - se svě - tu da - ný! Vne - bes slá - vě, Pa - ne náš, s Ot - cem svým by - tu - ješ
 a zde s ná - mi na ol - tá - ři pře - bý - vaš, Kri - ste po - že - hna - ný!

Veliká je dobrota.

Při kyrie rorátů na pátek: „Ó dobroto veliká“ Jako „Umučení našeho Pána milostného“ *T. II.*

1. Ve - li - ká je do - bro - ta la - ska - vé - ho Ot - ce, kte - rý vrá - ji li - dem byl mi - lo - srd - ný soud - ce;
 2. Zá - ko - na když ne - dba - li, při - ká - zá - ní je - ho, ve smrt věč - nou u - pa - dli, pod moc du - cha zlé - ho

vi - da je - jich lí - tost, žal, slo - vem lá - sky vlíd - ným spá - sy den jim zvě - sto - val, za - hy - nou - ti ne - dal svým věr - ným.
 A - le On je po - tě - šil v bí - dě je - jich těž - ké, spá - su po - slat za - slí - bil li - dem hříšným vlas - ce své vel - ké.

Vládce světa, Bože náš.

Při próze rorátů na pondělí: „Všichni tvoji volení“ jako „Ve jméno nejvyššího“; též ve čtvrtek při: „Radostná to zpívání“ *T. I.*

1. Vlád - ce svě - ta, Bo - že náš, jenž - to vne - bi sí - dlo máš, v to - bě na - ši ot - co - vé do - šli bla - ha, spá - sy své.
 2. Vy - slyš pro - sby dě - tí svých, od - pust' li - du své - mu hřích, dej nám srd - ce hor - li - vé, bychom ži - li k slá - vě tvé!